

Îman lezzeti

Atilla Bey: “Haftada bir gün derslere katılıyorum. Ama bunu kendime yeterli görmüyorum. Ben her nefes alışımda Risâle-i Nur’u koklamak istiyorum. Bunu nasıl sağlarım?”

Süfyan İbnu Abdullah es-Sakafî (ra) anlatıyor: “Dedim ki: Ey Allah’ın Resûlü, bana İslâm hakkında öyle bir bilgi ver ki, bana yetsin ve sizden başka hiç kimseye İslâm’dan sormaya ihtiyaç bırakmasın.”

Resûlullah Efendimiz (asm) şu cevabı verdi:

“Allah’a iman ettim de; ve sonra dosdoğru ol” 1

İşte bütün mesele bu: “ ‘Allah’a îmân ettim’ demek; sonra dosdoğru olmak!”

Dosdoğru olanlar, yapmakla yükümlü oldukları emirleri kavramakta gecikmezler. Doğruluk, bu kimselerin rehberleri olur. Kalplerinde önce imanla doğruluk bütünleşmiştir.

Fakat şeytan başımızdadır; görevini yapacaktır; bizi dosdoğru çizgimizden saptırmak, istikametimizi bozdurmak, ayağımızı kaydırmak, bizi sırat-ı müstakimden alı koymak ve bizi Allah’ın rızâsının uzağına atmak için var gücüyle, ama var gücüyle çalışıyor. Kur’ân’ın en öncelikli uyarısı da, şeytana aldanmamak hakkındadır nitekim. Kur’ân o kadar nettir ki bu konuda; şöyle buyuruyor: “Ey Âdem oğulları! Size ‘Şeytana tapmayın! Çünkü o sizin apaçık düşmanınızdır’ demedim mi? ‘Ve Bana ibâdet ediniz. Doğru yol budur!’ demedim mi? Şeytan sizden pek çok toplulukları kandırdı. Hâlâ akıl erdiremiyor musunuz?” 2

İmandan sonra amel-i salih muvaffak olmak, mü’minin hayatında önemli bir yükümlülüktür. Amel-i sâlihi yaşamak, esasen dosdoğru olmak demektir. Çünkü amel-i sâlih esaslarını belirleyen, imanla bağlandığımız Rabb’imizden başkası değildir. Öyleyse içimizdeki doğruluk bizi Allah’ın emirlerine uymaya, yasaklarından kaçınmaya, yani amel-i salih uygulamaya götürür. Amel-i salih yaşamak, Cennete girmek kadar lezzetlidir. Çünkü Cennet amelidir.

Peki, amel-i salih aykırı davranışlarımız olmaz mı? Kendimizi günahsız mı bilmeliyiz? Hayır! Çünkü beşeriz ve insanız. Kendimizi günahsız bilemeyiz. Esasen

kendini günahsız bilmek, ciddî bir yanılmadır. Fakat, günahlarımız karşısında Allah'ın Ğafûr, Gaffâr, Tevvâb, Afüvv, Settâr olduğunu aklımızdan çıkarmamalı; günahlarımızdan muhakkak pişmanlık duymayı ve muhakkak Allah'a sığınmayı ihmal etmemeliyiz.

Bir hadislerinde “Lâ ilâhe illallah diyen Cennete girer” 3 buyuran Peygamber Efendimiz (asm), bir diğere hadislerinde “Îmânınızı lâ ilâhe illallah sözüyle tazeleyiniz.” 4 buyurmuştur. Demek ömrümüz oldukça îmânımızı her an tazelemek ve taze tutmak önemli bir yükümlülük halini alıyor. Yaşadığımız sürece îmânı her an tazelemenin ve tâze tutmanın gerekçesini açıklayan Üstad Bedüzzaman Hazretleri; insanın her âleminin her yeni zaman biriminde değiştiğini, değişen her âlemde îmânını tâze tutmasının vazgeçilmez bir aktivite olduğunu, çünkü insanın her an farklı olaylarla yüz yüze bulunduğunu ve farklı olaylara farklı tepkiler verdiğini ve farklı tecellilere farklı duygularla yaklaştığını, bu farklı tepkilerin imanı zedelememesi için “her farklı anda” imanın yaşanması gerektiğini, bunun için de her farklı anda inanarak “lâ ilâhe illallah” demenin bir zarûret halini aldığını bildirmiştir. Üstad Saîd Nursî'ye göre, nitekim insan her yıl, hattâ her gün, hattâ her saat farklı birer fert sayılmaktadır. Yani insanın hem şahsı, hem âlemi her yıl, her gün, her saat değişmekte ve yenilenmektedir. Öyleyse insan her değişen yeni âleminde îmânını da yenilemeye muhtaç ve mecbur bulunmaktadır.⁵

Risâle-i Nûr'u bilerek ve anlayarak okumak Allah'ın izniyle iman-ı tahkikiyi kazandırır. Îmân-ı tahkiki doğrudan amele yansır, amel-i salih olarak tezahür eder ve insanı takvâ sahibi kılar. Bu da bizim eşsiz Cennet lezzetini dünyada tatmamız demektir. Risâle-i Nur'un câzibesini, okuyucusunu bir mıknatıs gibi çekmesi, hiç usançlık vermemesi ve içimizde doğan, her nefeste Risâle-i Nur'u koklama hazzı ve isteğinin temel sebebi budur. Risâle-i Nur'un bizi Cennetle buluşturmasıdır.

İman, ömrün sonuna kadar amel-i salih olarak davranışlarımızı disipline eder; amel-i sâlih de îmânımızı arttırır ve inkişaf verir. Yani imanla amel-i salih ömrün sonuna kadar birbirini besler ve takviye eder. Bu süreçte iken gelen Azrâil (as) ise, insanın ruhunu inşallah îmânla teslim alır.

Üstad Bedüzzaman Hazretleri Allah'a iman içerisinde bir an yaşamamanın, imansız binler sene yaşamaya bedel olduğunu, bir an Allah'ın rızâsı dâiresinde bulunmanın, hadsiz varlık nurlarını kazandıracağını muhtelif Risâlelerde vurgular.⁶ Peygamber Efendimiz'in (asm), “Kim ki son sözü lâ ilâhe illallah olursa Cennete girer.” hadisinin tefsîri mahiyetinde bir iman müjdesidir bu. Yani esas olan Allah'a iman farkında olmak, şuurunda bulunmak, Allah korkusunu dem ve damarlarımıza kadar yaşamaktır. Esas olan ömrümüz kaldıkça bu îmânda sâdik kalmak ve son nefesimizi

Allah'a îmân içerisinde teslim etmektir.

Dipnotlar:

- 1- Müslim, İman 62, (38).
- 2- Yâsîn Sûresi, 36/60, 61, 62.
- 3- Riyâzu's-Sâlihîn, 416.
- 4- et-Terhib ve't-Terğib, 2/415.
- 5- Mektûbât, s. 319.
- 6- Mektûbât, s. 280; Lem'alar, s. 256.